

Vypraveno

dne 12.8.2013

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Ing. Martin Pecina, MBA

MVCRP00T505K

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 12.8.2013
podpis: [Podpis] 12.8.2013

- 8 -08- 2013

V Praze dne

Č.j.: MV-76218-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0033r

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal
- Kosovo, státní občan Kosova, trvale byt
zastoupen zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům, sac (dále jen „zmocněnkyně“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 26.4.2013, čj. VS-1067/53/2-2009, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

(dále jen „žadatel“), podal dne 4.7.2012 prostřednictvím Úřadu městského obvodu Plzeň 3 žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 14.8.2012.

Žadatel je státním občanem Kosova. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen dne 9.10.2002 za účelem sloučení rodiny s manželkou, státní občankou České republiky. Manželství bylo uzavřeno dne 30.6.2002 a dosud trvá. Z manželství se narodily dvě děti, státní občané České republiky.

Jedná se v pořadí o druhou žádost. První žádost byla Ministerstvem vnitra zamítnuta dne 14.9.2009. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 10.3.2010.

V průběhu správního řízení o žádosti Ministerstvo vnitra zjistilo, že žadatel splňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství,

neboť má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje. Trvalý pobyt mu byl povolen dne 9.10.2002, jak uvedeno výše.

Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů nebyl žadatel v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Tím splňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Žadatel prokázal znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství. Splnil tak podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Žadatel nespĺňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť neplnil povinnosti vyplývající ze zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (nehradil včas a ve správné výši pojistné na veřejné zdravotní pojištění). Žadatel rovněž dostatečným způsobem neprokázal podnikatelské aktivity v České republice, aby mohlo být konstatováno jeho úspěšné završení pracovní integrace a s tím související transparentnost jeho příjmů. Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26.4.2013, čj. VS-1067/53/2-2009 podal žadatel prostřednictvím zmocněnkyně včasný rozklad. Rozklad byl doplněn podáním ze dne 14.5.2013 včetně originálu přehledů plateb pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění. Vyslovil v něm nesouhlas, a to k celému rozsahu výrokové části napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra. Odkázal na ustanovení § 2 odst. 1, 2, 3 a 4, § 3, § 50 a § 68 správního řádu. Uvedl, že závěry Ministerstva vnitra neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu. Namítá rozporuplnost v argumentaci Ministerstva vnitra ohledně řádného a včasného plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění spočívající v úhradě pojistného v letech 2010 až 2012. Ministerstvo vnitra blíže neodůvodnilo, že penále ve výši 84 Kč představuje neplnění povinností vyplývajících z úpravy veřejného zdravotního pojištění. Takový závěr není řádně odůvodněn a neodráží skutečný stav věci. Podle žadatele se nejedná o dlužné a také vymahatelné penále. Tyto drobné částky vznikají při srovnání výpočtů a pojišťovna je neeviduje jako dlužné penále, které by měl poplatník (žadatel) zaplatit. Žadatel v rozkladu uvedl, že penále je jen označením rozdílu korun při srovnávání záloh, ale nepředstavuje důsledek porušení právní povinnosti poplatníkem. S tím, že se nejedná o dlužné pojistné se ztotožňuje i Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra. V souvislosti se zásadou proporcionality

žadatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 31/2005-78, z něhož citoval: „Požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality.“. Podle žadatele k hodnocení přiměřenosti vůbec nedošlo. Neplnění povinností ze strany cizince (žadatele) musí nabýt určité intenzity a délky. V daném případě plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 39/2009-81. Namítá, že napadené rozhodnutí je zcela zjevně v rozporu se zásadou přiměřenosti. Na jedné straně stojí zcela bagatelní částky evidované toliko v přehledu plateb Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra (nevymáhané), respektive prominutý dluh z roku 2004, na straně druhé odmítní udělení státního občanství integrovanému cizinci (žadateli) s trvalým pobytem, jehož nezletilé děti i manželka jsou státními občany České republiky. Princip přiměřenosti je jednou z hlavních premis rozhodování v právním státě. Odůvodnění neudělení státního občanství České republiky žadateli s odkazem na neuhrazení penále ve výši 84 Kč označil žadatel v rozkladu za nezákonné a neústavní.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“).

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu ustanovení § 89 správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra a rozkladová komise konstatovali, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 31.10.2012 správní řízení o žádosti přerušilo a uložilo žadateli, aby do 30.11.2012 předložil podklady nezbytné k posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, které v tomto usnesení výslovně označilo. Tímto usnesením Ministerstvo vnitra dále v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle ustanovení § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatel byl dále poučen, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatel byl rovněž poučen o následcích nedodání předmětných dokladů, tj. možnosti zastavení řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V odůvodnění tohoto usnesení Ministerstvo vnitra zároveň žadatele upozornilo, že k jeho žádosti bylo v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o státním občanství doloženo stanovisko odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8.8.2012, z něhož vyplynulo, že podle informačního systému byl žadatel v období od 17.1.1994 do 31.1.1997 veden v evidenci nežádoucích osob z důvodu porušování pobytového režimu cizince. Současně mu toto stanovisko předložilo k vyjádření v termínu do 30.11.2012, za předpokladu, že tak bude chtít učinit nebo může odkázat na vyjádření v této věci, které učinil při jednání na Ministerstvu vnitra dne 25.8.2009 v rámci správního řízení o jeho první žádosti. Dopisem ze dne 13.11.2012 žadatel reagoval na dotčené stanovisko a Ministerstvu vnitra k tomu doslovně sdělil: „...v uvedené době jsem se na území České republiky nezdržoval, navštěvoval jsem základní a poté střední školu v Kosovu, jak jsem již uvedl na pohovoru při minulé žádosti. Je pro mne nepochopitelné, jak díky tomuto omylu, jehož vkladatelem nebyla ani policie mi může cizinecká policie udělit negativní stanovisko.“. K pracovní integraci žadatel poskytl rovněž vyjádření, a to dopisem ze dne 13.11.2012, ve kterém uvedl, že provozuje kafe-bar s výherními automaty, kde pracuje a zaměstnává 2 barmanky, za které odvádí sociální a zdravotní pojištění.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do štátoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabyt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nejde jen o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra a rozkladová komise ministra vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudili z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatel požádal. Konstatovali, že není splněna podmínka podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ztotožnili se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázali.

Ministr vnitra neshledal důvody pro prominutí splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatel řádně a včas nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Toto tvrzení lze dovodit ze sankčních opatření, která byla žadateli uložena Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra v letech 2012 až 2013. Dlužné částky na penále, přestože vykazovaly nižší částky, jsou sankčním opatřením za nesplnění povinností, v daném případě pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Nelze tímto bagatelizovat jejich účel a sankcionování žadatele ve smyslu zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, jak vyplývá z vyjádření žadatele v rozkladu. Je to signál, že žadatel

povinnosti na tomto úseku neplnil (tato skutečnost vyplývá ze spisu i v případě jeho první žádosti), přestože z listinných podkladů Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra v současné době je zřejmé, že se žadatel snaží odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas. Rozkladová komise i ministr vnitra se domnívají, že je třeba dát žadateli delší časový prostor k tomu, aby mohl se s těmito povinnostmi řádně seznámit a plnit je. Nízkou výši vyměřeného penále nelze slučovat s námitkou žadatele, že napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra je zcela zjevně v rozporu se zásadou přiměřenosti. Splnění podmínek na úseku veřejného zdravotního pojištění je nutné hodnotit v kontextu plnění, tj. zákonné úhrady plateb na veřejné zdravotní pojištění, což u žadatele řádně a včas neprobíhalo a vyplývá to i z rozhodnutí Ministerstva vnitra a ministra vnitra v rámci řízení o jeho první žádosti.

V intencích hodnocení splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství v rámci řízení o žádosti se jedná o hodnocení porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění, nikoliv o hodnocení sankce (penále) za toto jednání, která je do určité výše nevymahatelná, jak namítá žadatel v rozkladu. Tuto skutečnost ministr vnitra ani rozkladová komise nezpochybnili. Neztotožnili se však s námitkou žadatele, že Ministerstvo vnitra nevyhovělo jeho žádosti v důsledku neuhrazení penále ve výši 84 Kč, což žadatel v rozkladu označil za nezákonné a neústavní. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí, rozkladová komise a ministr vnitra pouze dovedli, že uložené penále, jako sankční opatření, je důsledek nesplnění dotčené povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, jako podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Žadatel v rozkladu neupřesnil transparentnost svých příjmů z hlediska jeho podnikatelských aktivit na území České republiky, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, proto rozkladová komise a ministr vnitra vycházeli z podkladů shromážděných ve spise prvoinstančním orgánem a s jeho názorem se ztotožnili.

Rozkladová komise a ministr vnitra v rámci přezkumu hodnocení splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky ke stanovisku odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8.8.2012, pro rozporuplný obsah sdělované skutečnosti, jak uvedeno výše, nepřihlédli. Konstatovali, že tato skutečnost nebyla hodnocena k tíži žadatele, a to ani v rámci napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra. S ohledem na skutečnost, že žadatel se v inkriminované době na území České republiky z objektivních důvodů, které v dopise ze dne 13.11.2012 uvedl, nemohl zdržovat, nebyl obsah sdělení dotčeného stanoviska prověřován.

S ohledem na nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a její neprominutí, nebylo rozkladovou komisí a ministrem vnitra hodnoceno splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1

písm. b) zákona o státním občanství (obstarání si dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství).

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyly žadatelem uplatněny relevantní námitky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

